

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 05/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 56

Người chân thật niệm Phật sẽ không già không bệnh cũng không chết, mỗi giờ mỗi phút đều được Tam Bảo gia trì, chư Phật hộ niệm. Lão thật niệm Phật là phương pháp tu tâm thanh tịnh. Tâm địa thanh tịnh thì tánh đức sẽ lưu lộ, khi đó người niệm Phật sẽ có thể chất khỏe mạnh, tướng mạo đoan nghiêm, nghiệp chướng tiêu trừ.

Hòa Thượng nói: ***“Người chân thật niệm Phật thì thân tâm tự tại an vui, viễn ly tất cả khổ não, không già không bệnh cũng không chết. Mỗi giờ mỗi phút đều được Tam Bảo gia trì, chư Phật hộ niệm”***. Từ “Không” có nghĩa là không có ý niệm trong tâm, không thấy mình già, mình bệnh hay mình sắp chết. Hoàn toàn không có ý niệm đó, mà trong tâm thường là tinh thần phấn chấn, nhớ Phật niệm Phật, niệm xong thì tận tâm tận lực giúp ích chúng sanh.

Hôm trước đi Gia Lai, tôi đã quên uống thuốc huyết áp nên khi lên xe ô tô liền cảm thấy người khác thường. Nếu là người khác với tình trạng huyết áp như vậy thì cực kỳ nguy hiểm, không sẵn sàng đi đoạn đường vừa xa vừa đèo dốc nhưng chúng tôi vẫn đi dù không có ai mời. Mình có thể không đi nhưng xét thấy việc cần làm, việc đã chín muồi rồi nên đến để làm. Nguyên cả ngày hôm đó quả thật người có sự khác thường nhưng mãi lo công việc nên chẳng để ý đến bệnh nữa.

Cho nên nói “*không già, không bệnh, không chết*” là tâm không dính mắc chứ “*Bát khổ*” thế gian như “*Sanh Lão Bệnh Tử khổ*”, “*Ái biệt ly khổ*”, “*Cầu bất đắc khổ*”, “*Oán tắng hội khổ*” và “*Ngũ ấm xí thịnh khổ*” vẫn diễn ra một cách đều đặn từng giây từng phút không thay đổi. Cho dù là thân Phật cũng vẫn diễn ra theo định luật “*Sinh Lão Bệnh Tử*”. Cho nên “*không già, không bệnh, không chết*” là nơi tâm chúng ta không nghĩ đến già, đến bệnh, đến chết chứ không phải định luật già bệnh chết không diễn ra. Vì vậy, chúng ta sống ở thế gian là phục vụ và khi ra đi là vãng sanh, không có ý niệm chết.

Chúng ta cần có niềm tin là mỗi giờ mỗi phút đều có Tam Bảo, có Phật A Di Đà gia trì. Muốn được gia trì thì tâm nguyện giải hành phải tương ứng với Phật. Đã bao lần bác sỹ bảo tôi ở tình trạng nguy hiểm nhưng có nguy hiểm đâu, vẫn sống. Mọi người thấy tôi đi lại rồi làm việc thì cứ ngỡ khỏe lắm, luôn khen là cường tráng như thanh niên. Thật ra họ đâu có biết trong thân tứ đại này lại đầy bệnh. Bệnh cũng là bình thường, do lúc nhỏ, lúc trẻ mình không biết điều hòa, bảo dưỡng cho tốt nên mới tệ hại như vậy.

Giờ này muốn bảo dưỡng thì nó cũng gần hỏng hết rồi nên bảo dưỡng sao được. Nếu có đại tu để tốt lại một chút thì thêm được một chút thời gian. Chúng tôi cũng nói là cố gắng làm đến năm 65 tuổi.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Phải có tín tâm, phải có nguyện tâm, chăm chỉ niệm Phật thì mười phương chư Phật đều sẽ gia trì chúng ta. Không những thể chất tướng mạo của chúng ta sẽ thay đổi mà lớn hơn, nghiệp chướng của chúng ta sẽ tiêu trừ. Chúng ta phải tự kiểm điểm công phu của chính mình. Từ tướng mạo, từ thể chất có thể nhìn thấy ra được.”***

Hòa Thượng nói: ***“Hiện tại, chúng ta tu tâm thanh tịnh. Một biện pháp duy nhất là lão thật niệm Phật. Dùng một câu A Di Đà Phật để thay thế tất cả các vọng niệm. Một câu Phật hiệu này là công đức của tự tánh, cho nên niệm Phật chính là hồi phục tự tánh. Tâm địa thanh tịnh thì tánh đức của chúng ta sẽ lưu lộ. Chúng ta liền sẽ có một thể chất khỏe mạnh, có một tướng mạo đoan nghiêm”***.

Hòa Thượng đã là minh chứng về điều này cho chúng ta. Chúng ta cũng nhìn thấy rất nhiều người niệm Phật một thời gian thì tướng mạo của họ thay đổi. Đợt vừa rồi, các huynh đệ của Hệ Thống đã hộ niệm cho một ông cụ đã mất một lúc, thân thể đã cứng đờ. Nhưng sau 25 tiếng niệm Phật thì người liền mềm mại hướng chi chúng ta tự mình niệm Phật thì thân thể sẽ khỏe mạnh, đoan nghiêm. Qua lời dạy này của Hòa Thượng, chúng ta hãy cùng nhau xây dựng lại tín niệm.

Có người hỏi tôi: ***“Sao Thầy bị bệnh, không lo niệm Phật mà lại uống thuốc?”*** Ý niệm của người hỏi đã sai rồi. Tôi bệnh là vì tôi mãi dùng hết thời gian của mình để phiên dịch Kinh pháp của Hòa Thượng mà không biết điều dưỡng thân thể, đến lúc thành bệnh rồi mới phản tỉnh, không thể thay đổi được. Hòa Thượng từng nói thân sinh lý bệnh phải uống thuốc, bệnh do oan gia trái chủ thì phải tích công bồi đức, làm các việc lợi ích chúng sanh để hồi hướng cho họ và bệnh nghiệp chướng nhiều đời thì phải sám hối.

Có người thấy tôi niệm Phật Thích Ca Mâu Ni trước, rồi niệm Phật A Di Đà, sau đó niệm đến Hòa Thượng Tịnh Không thì liền bắt chước niệm theo nhưng niệm khác đi và cho rằng cách niệm của tôi không sáng suốt. Họ niệm Phật A Di Đà trước rồi mới niệm danh hiệu Phật Thích Ca Mâu Ni. Điều này không đúng vì chúng ta biết đến Phật A Di Đà là nhờ Phật Thích Ca Mâu Ni, bên cạnh đó, Phật Thích Ca Mâu Ni là giáo chủ cõi Ta Bà này nên mình tôn xưng Ngài trước là để cung kính tri ân vị Thầy đã chỉ cho mình pháp tu. Cho nên mỗi người tu hành đừng tự cho mình giỏi hơn người khác. Hãy dùng ***“cách thấy cách biết cách làm”*** của Phật Bồ Tát chứ không nghe theo ***“cách thấy cách biết cách làm”*** của mình.

Hòa Thượng dạy chúng ta tu tâm thanh tịnh thì chỉ có phương pháp duy nhất là phải lão thật, thành thật, trung thật niệm một câu ***“A Di Đà Phật”***. Đành rằng chúng ta

làm rất nhiều việc lợi ích chúng sanh và được khen tặng nhưng đó là việc của họ, trong tâm chúng ta không vướng vào những thứ đó mà chỉ một câu “**A Di Đà Phật**”. Niệm Phật như vậy mới tương ứng với Phật A Di Đà, mới lưu lộ được tự tánh thanh tịnh, mới được 10 phương chư Phật hộ niệm gia trì, mới có một thể chất khỏe mạnh, tướng mạo trang nghiêm. Vậy nên, chúng ta phải phản tỉnh rằng người ta niệm Phật thì thể chất tướng hảo lưu lộ còn mình niệm Phật thì đầy chấp trước phiền não và đạo tràng mình niệm Phật thì Ma nhập vào người tu. Hôm trước chúng tôi đến tổ chức lễ tri ân cho một nơi mà đạo tràng đó có gần 200 người bị Ma dựa, biểu hiện một cảnh tượng khóc la, ợ ngáp, té xỉu khủng khiếp.

Hòa Thượng nói: “**Tâm thanh tịnh rất phù hợp với tự nhiên. Trong tâm khởi vọng tưởng thì liền chướng ngại công đức của tự tánh, giống như ngôn ngữ hiện đại gọi là phá hoại hoàn cảnh sinh thái tự nhiên.**” Một ý niệm thiện hay bất thiện như “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” “*tham sân si ngạo mạn*” của chúng ta khởi lên đã châu biến khắp pháp giới. Ý niệm bất thiện của chúng ta khởi lên cộng dồn với các ý niệm bất thiện khác kết thành một nguồn năng lượng tạo thành thiên tai bão lũ, động đất, núi lửa phun, sóng thần. Cho nên Hòa Thượng mới nói khởi một vọng tưởng sẽ phá hoại hoàn cảnh sinh thái tự nhiên.

Qua sự phân tích này chúng ta mới phá đi sai lầm khi cho rằng ý niệm của chúng ta không liên quan, không tác động gì đến hoàn cảnh tự nhiên. Muốn giữ được tâm mình thanh tịnh, chúng ta hãy tận tâm tận lực làm mọi việc lợi ích chúng sanh mà trong tâm không vướng mắc, chỉ nhớ nghĩ một câu “**A Di Đà Phật**”.

Hòa Thượng nói: “**Tâm của người xưa rất thanh tịnh. Người xưa cho rằng nhiều một việc không bằng ít đi một việc. Ít đi một việc không bằng không việc gì**”. Người ngày xưa chất phác, đời sống giản dị nên tâm của họ rất là thanh tịnh. Hướng đến người xưa học tập nhưng nhiều người lại hiểu sai lời dạy này của người xưa nên họ chọn phương án là “*không làm việc gì hết*”, không nỗ lực hy sinh phụng hiến giúp ích chúng sanh.

Ý của người xưa là nhiều việc mà tâm nhiều phiền não thì thà ít việc. Ít việc rồi mà tâm vẫn phiền não thì thôi đừng có việc gì để tâm đừng phiền não. “*Không việc gì hết*” không có nghĩa bảo chúng ta không làm gì cả mà là cảnh tỉnh chúng ta không để tâm mình vướng vào tập khí phiền não bao gồm không “*danh vọng lợi dưỡng*”, không “*tự tư tự lợi*”, không hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, không “*tham sân si mạn*”. Chúng ta hiểu sai câu nói của người xưa dạy thành ra rằng “*không làm gì hết cho chúng sanh*” mà chỉ ngồi đó an hưởng, vẫn hưởng thụ đầy đủ tập khí phiền não như trên thì thật là đáng sợ. Yêu ma không đến quấy phá người như vậy thì đến phá ai?

Thà chúng ta dốc công dốc sức làm lợi ích chúng sanh, chúng ta vẫn còn có cơ hội tích công bồi đức, còn nếu “*không làm việc gì hết*” thì lấy gì để tích công bồi đức, làm

gì có công đức và phước báu để hồi hướng cho oan gia trái chủ của mình. Không có để bồi đắp đủ cho họ thì chắc chắn họ sẽ tìm đến gây chướng ngại cho mình.

Hòa Thượng giải thích thêm rằng: **“*Đây cũng đồng với câu của Tổ sư Ấn Quang dạy “Nhàn Tà Tôn Thành” nghĩa là không để tâm rảnh rồi khiến sinh ra phiền não*”**. Đừng hiểu sai câu nói của người xưa rằng nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì. **“*Không việc gì*”** là không để việc ở trong tâm chứ không phải bỏ việc không làm trên thân. Tổ Ấn Quang dạy: **“*Đốn luân tận phận*”** – dốc hết trách nhiệm trọng vai trò bổn phận của mình chứ không phải bỏ không làm các công việc làm lợi ích chúng sanh và **“*Nhàn tà tôn thành*”** – đừng cho tâm rảnh rồi sanh ra phiền não, mà phải giữ tâm rỗng rang để nhất tâm niệm Phật, một lòng một dạ cầu sanh Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: **“*Người hiện đại háo sữ (nhiều chuyện), việc ít thì hy vọng nhiều việc. Có nhiều việc rồi càng hy vọng có nhiều việc hơn, thế là cả ngày bận rộn bù đầu. Sau cùng vẫn là một mảng trống không*”**. Vì sao vậy? Vì tâm hồn trống rỗng, không cảm thấy mình làm chủ chính mình, luôn luôn bị vọng tưởng phiền não chi phối.

Tôi nghe lời Hòa Thượng: **“*Những nơi nào cần đến, phải đến thì đến làm, xong việc rồi thì ra đi, không một chút luyến tiếc*”** nên buổi học ở lớp Kỹ Năng sống tại Trà Ôn-Vĩnh Long, chúng tôi thấy mọi việc tốt đẹp rồi nên dù đến giờ ăn cơm trưa, chúng tôi chỉ xin cơm hộp rồi ra về ngay. Đó là chúng tôi đang tập không để mình dính mắc vào công việc.

Hòa Thượng nói: **“*Từ ở ngay chỗ này chúng ta tỷ mỉ thể hội thì biết được tâm địa của mình có thanh tịnh không. Tâm địa thanh tịnh là ở trong mọi sự mọi việc không hề vướng mắc, không dính vào sự thành bại*”** Thành công không sanh tâm tham ái hay thất bại không sanh tâm buồn chán, chỉ biết mình tận tâm tận lực, dùng hết sức mình để làm theo giáo huấn của Hòa Thượng, giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Nếu làm đúng như Hòa Thượng dạy, đem tâm chân thành phục vụ chúng sanh, hy sinh phụng hiến một cách chí công vô tư thì chắc chắn có thành công.

Bài học hôm trước Hòa Thượng dạy chúng ta người niệm Phật là người có đại phước báu, có đại trí tuệ. Khi giảng Kinh Vô Lượng Thọ, Hòa Thượng từng nói người niệm Phật có đủ can đảm suốt đời chỉ niệm một câu **“*A Di Đà Phật*”** hay không. Việc này tưởng dễ dàng nhưng lại khó vì họ không đủ niềm tin. Họ không chỉ thiếu niềm tin với Tịnh Độ mà mọi sự mọi việc trên thế gian họ cũng không đủ niềm tin để toàn tâm toàn ý làm theo, họ chỉ làm cho dễ coi mọi việc.

Đây chính là tập khí xấu ác bậc nhất của chúng ta, là chướng ngại lớn nhất ngăn trở chúng ta tin lời Phật dạy, tin vào chuẩn mực của Thánh Hiền, của người xưa. Kinh Hoa Nghiêm có câu: **“*Niềm tin là suối nguồn của công đức, là mẹ đẻ của công đức*”** cho nên khi Hòa Thượng nói người niệm Phật có đại phước báu, đại trí tuệ thì người niệm Phật phải phản tỉnh xem mình có xây dựng đủ tín tâm với Tịnh Độ hay không?

Nếu chúng ta một lòng một dạ hướng đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta sẽ không đả chấp điều gì ở thế gian nhưng vì chưa một lòng một dạ nên chúng ta còn dính mắc quá nhiều. Nếu chúng ta hiểu mọi sự mọi việc ở thế gian đều là từ bi mà xuất phương tiện và việc tận tâm tận lực phục vụ chúng sanh là để tích công bồi đức, làm tư lương Tịnh Độ thì chúng ta không còn chấp trước, vướng bận vào công việc mà mình đang đóng góp cho thế gian này.

Nhiều người niệm Phật tự cho rằng mình là người có đại phước báu, đại trí tuệ nhưng thực tế không đạt được như vậy. Khi chúng ta niệm Phật, chúng ta dùng tâm gì niệm Phật? Phải dùng tâm “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*” thì mới niệm ra được đại phước báu, đại trí tuệ. Chúng ta vẫn đang niệm với tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước nên không có được đại trí tuệ, đại phước báu.

Có người được nghe câu nói người niệm Phật là người có đại phước báu, có đại trí tuệ thì liền nghĩ rằng chỉ cần niệm Phật không thôi là đạt trí tuệ và phước báu của mình sẽ lớn đến thế. Nếu hiểu như vậy, chúng ta sẽ trở thành oan gia của nhà Phật. Vì sao vậy? Vì lâm chung không thể vãng sanh khiến chúng ta sẽ phỉ báng rằng niệm Phật không linh, pháp môn niệm Phật không thù thắng như chúng ta đã nghe và kết quả là đọa lạc sâu.

Thậm chí, người tu hành trong đạo tràng hiểu sai cũng dẫn đến đạo tràng không thanh tịnh. Chúng tôi từng nói với mọi người, đạo tràng thanh tịnh là chỉ có niệm Phật, tận tâm tận lực giúp đỡ chúng sanh chứ không phải nay linh cảm này, mai cảm ứng kia. Có lần Hòa Thượng nhận được bức ảnh thần Hộ Pháp đứng bảo vệ trong đạo tràng, Ngài liền xé bỏ ngay. Ngài nói không được tuyên truyền việc này vì sẽ làm động tâm thanh tịnh của người niệm Phật.

Cảm ứng thấy có thần Hộ pháp mà còn không được phép phổ biến, huống hồ nhiều đạo tràng niệm Phật mà Ma nhập vào người này người kia, thậm chí một thân mà ba vị Ma nhập một lúc. Vậy thì không khác gì nhà mình đã bị lộ mật mã vào cửa, người này không còn sự tự chủ. Việc dụng tâm, việc vãng sanh của họ sẽ hoàn toàn bị khống chế. Sở dĩ có hiện tượng này vì tâm còn quá nhiều hiểu cầu hướng tới “*danh vọng lợi dưỡng*”. Hôm trước chúng ta khai giảng lớp Kỹ năng sống, buổi trưa hôm đó, có Cô giáo đã nhìn thấy các vị ở tầng không gian khác đến xin cơm nhưng không có hiện tượng phá quấy. Sau đó chúng tôi làm lễ cúng chúng sanh, chúng tôi cũng nói với họ là không được quấy phá làm các Thầy Cô sợ không dám đến đây để dạy nữa thì nhân quả các vị chịu.

Con người chúng ta cần phải có chánh khí tức là tâm chánh, khởi tâm động niệm chánh, việc chánh, đối nhân xử thế tiếp vật chánh thì yêu ma quỷ quái nào dám để nhiều loạn. Hòa Thượng nói đạo tràng thanh tịnh là người người trong đó niệm Phật, phiền não nhẹ, trí tuệ tăng trưởng chứ không phải đạo tràng có nhiều cảm ứng. Đạo tràng nhiều cảm ứng là đạo tràng Ma, là đạo tràng quá nhiều vọng cầu nên Ma đến nhằm thỏa

mãn vọng cầu đó. Đạo tràng thanh tịnh là đạo tràng của người vãng sanh, đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, tự tại vãng sanh.

Trong 70 năm hoằng pháp lợi sanh, Hòa Thượng có nhắc đến sự cảm ứng không? Ngài chỉ nói đạo tràng của chúng ta có Phật, Bồ Tát đến niệm Phật vì đạo tràng có người biết trước giờ vãng sanh. Những người báo trước giờ vãng sanh, đúng giờ vãng sanh chính là Phật Bồ Tát đến để thị hiện. Cho nên trong mọi sự mọi việc chúng ta không mong cầu cảm ứng. Chúng ta chỉ cần tận tâm tận lực làm việc thì dù có xảy ra cảm ứng cũng không nằm trong tâm mong cầu của chúng ta. Trong một lớp Kỹ năng sống, tất cả đều được chuẩn bị chu đáo từng khâu một: người thì hỗ trợ nhà bếp, người hỗ trợ ghi danh còn các Thầy Cô trước khi đến lớp thì soạn giáo án. Dụng tâm như vậy thì sẽ thành công chứ không thể nói chỉ có một mình long thiên hộ pháp gia hộ. Trước hôm khai giảng, chúng tôi đã đến sớm, tôi thấy mọi việc tốt rồi nên tôi về, cả đi và về là hơn 20 tiếng.

Chúng tôi đến Gia Lai cũng vậy, chúng tôi tự sắp đặt chương trình của mình dù rằng vất vả hơn rất nhiều. Kết quả là mọi người cảm ứng được tâm chân thành mà ủng hộ. Chúng tôi không đàm huyền thuyết diệu hay nói sự mâu nhiệm thành công của chuẩn mực Thánh Hiền. Chúng tôi không nói kết quả mà chỉ nói cách thức làm thế nào để tốt nhất. Chính vì thế mà xây dựng được niềm tin. Thầy trụ trì còn nói là đặt vé ra chứ chưa đặt vé về vì thầy muốn tham quan hết những gì thầy Vọng Tây và hệ thống Khai Minh Đức đang làm. Đó chính là mâu nhiệm, chứ không phải mâu nhiệm là yêu ma quỷ quái nhập trong đạo tràng.

Mỗi chúng ta khi nghe pháp Hòa Thượng thì tự kiểm điểm lại, không cần kiểm điểm người khác. Nhiều đạo tràng ngày nay đều có hiện tượng như vậy mà không biết dừng lại xem khởi tâm động niệm của mình như thế nào. Những nơi nào chúng ta đến mà có những việc đó là chúng ta phải biết, để viễn ly. Một khi Ma vào được thân mình thì mình sẽ mất tự chủ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!